



Zomertaferelen

Vandaag is het precies een jaar geleden dat een dierbare kleine vriend van ons uit het leven stapte. We zijn ons er uiterst pijnlijk van bewust, allemaal, maar elk van ons heeft er kennelijk voor gekozen – het is al elf uur – te zwijgen, terwijl geen van ons iets op de agenda heeft gezet voor deze dag. Leegte, maar ook openheid. De dag zal wel brengen wat hij te brengen heeft.

◆

En daar is hij al mee begonnen: ik kreeg een enthousiaste mail van een goede vriend. Hij is opa geworden van een meisje dat tot zijn innige blijdschap naar zijn gestorven dochter is vernoemd. Een wolk van een baby, zag ik op de aangehechte foto. Nieuw leven. Dat was ook de titel van zijn mail.

◆

Mijn man vroeg me net om hem in de nazomer te vergezellen naar Utrecht, waar hij opleiding geeft. 'Goed idee', zei ik, 'dan kan ik even langsgaan bij mijn vader, want het is net die dag de sterfdag van mijn moeder.' Niet dat ik weet wat ik er na al die vele jaren nog over moet zeggen, net zomin als hij; we dragen haar inmiddels zo veilig en zacht en rond als een roomwitte parel in onze hartstreek met ons mee. Woorden daarover zijn overbodig geworden.

◆

Gisteren zaten mijn man en kinderen bij kaarslicht met open terrasdeuren, een fles wijn en ijs met verse kersen, te pokersen. Ik hoorde hun stemmen vrolijk schallen door huis en tuin. Af en toe werd er van de onbedwingbare lol op de tafel gebeukt. Ikzelf houd niet van pokersen, maar liet me glimlachend inspireren door het achtergrondgeroezemoes terwijl ik met trage vingers een twee jaar oude verhuisdoos met ooit vreselijk belangrijke papieren - voorlopig maar voor de helft - uitpakte. Goddank kon het meeste inmiddels meteen de houtkachel in. En vond ik mijn rijbewijs terug, wat ik niet eens had gemist omdat ik enkel copies bij me draag en daar altijd mee wegkom. Daarna installeerde ik me boven met een leuk boek en bleef zalig zweven op de steeds vrolijkere geluiden van beneden, die me uiteindelijk zachtjes in slaap wiegden.

◆

Maar de nacht tevoren nog, worstelde ik dermate met oude spoken dat ik tenslotte opstond, de auto pakte en in de maanschaduw van middernachtelijk Gent ronddoelde om eens even helemaal alleen te zijn. Ik zocht de stilte en wist maar niet waar ik haar voldoende vinden kon. Overall was er wel iets. Teveel of te weinig, niets paste echt. Toch kwam ik anderhalf uur later tot mijn verrassing helemaal tot rust gekomen thuis. Met een kofferbak vol elders aan de straat gezet afvalhout – weer voor in die houtkachel. Het was me bij het inladen opgevallen dat het er weliswaar zwaar uitzag, maar licht bleek als een veertje. Toen mijn man de volgende morgen de auto leegruimde, vroeg hij hoe ik al dat hout in hemelsnaam in mijn eentje had getild. Hij was lichtelijk buiten adem. Toen drong tot me door dat mijn frustratie moeiteloos in het verplaatsen van die houtstapel was afgevoerd.

◆

Een jonge buurvrouw, die ik de voorbije lange, lange winter niet zag en daarna nog een hele tijd niet, komt buiten; broodmager en bleekjes geworden. Haar hoofd zo kaal dat de zon in haar schedel weerkaatst. Maar ze bedekt het niet. Ze is zorgvuldig opgemaakt, heeft een leuk zomerjurkje aan en haast zich slechts lichtjes uit evenwicht op haar nieuwe krukken in de richting van de bruisende stadskern hier vlakbij. Ze ziet er gelukkig uit. Haar heeft het leven toch nog een rondje Gentse Feesten gegund.



Eén van de kinderen brengt ter gelegenheid van diezelfde Feesten een groepje vrienden mee, dat de ligging van ons huis wel ziet zitten tijdens hun afmattende marathon; in drie dronken stappen zijn ze uit en thuis. Er is een stelletje bij, dat zich niet geneert om onder ons dak aan een vierentwintiguursruzie te beginnen die eindigt met bittere tranen en de breuk van hun relatie. Het hele gezelschap sluipt in plaats van te feesten beklemd om het verbale geweld van de herrieschoppers heen en uiteindelijk bewaakt mijn man de voordeur omdat één van de twee sterke vuisten heeft en de breuk maar moeilijk kan verwerken.



Een vriendin van mij is net moeizaam opgeklauterd uit het dal van een operatie, chemotherapie, bestraling en een daaruit voortvloeiende diepe depressie. Ze zou de afgelopen week voor de eerste keer in anderhalf jaar mijn kant op komen in plaats van ik de hare. Ze heeft De Bedding nog nooit gezien, kon zelfs niet bij de opening zijn. De dag voor haar komst belde ze totaal in shock af: bij haar enige zus was zonet dezelfde agressieve kanker vastgesteld als bij haar.



Tenzij je in coma verkeert, is het bestaan toch één grote voortdurende aanpassing aan chaos en verandering?